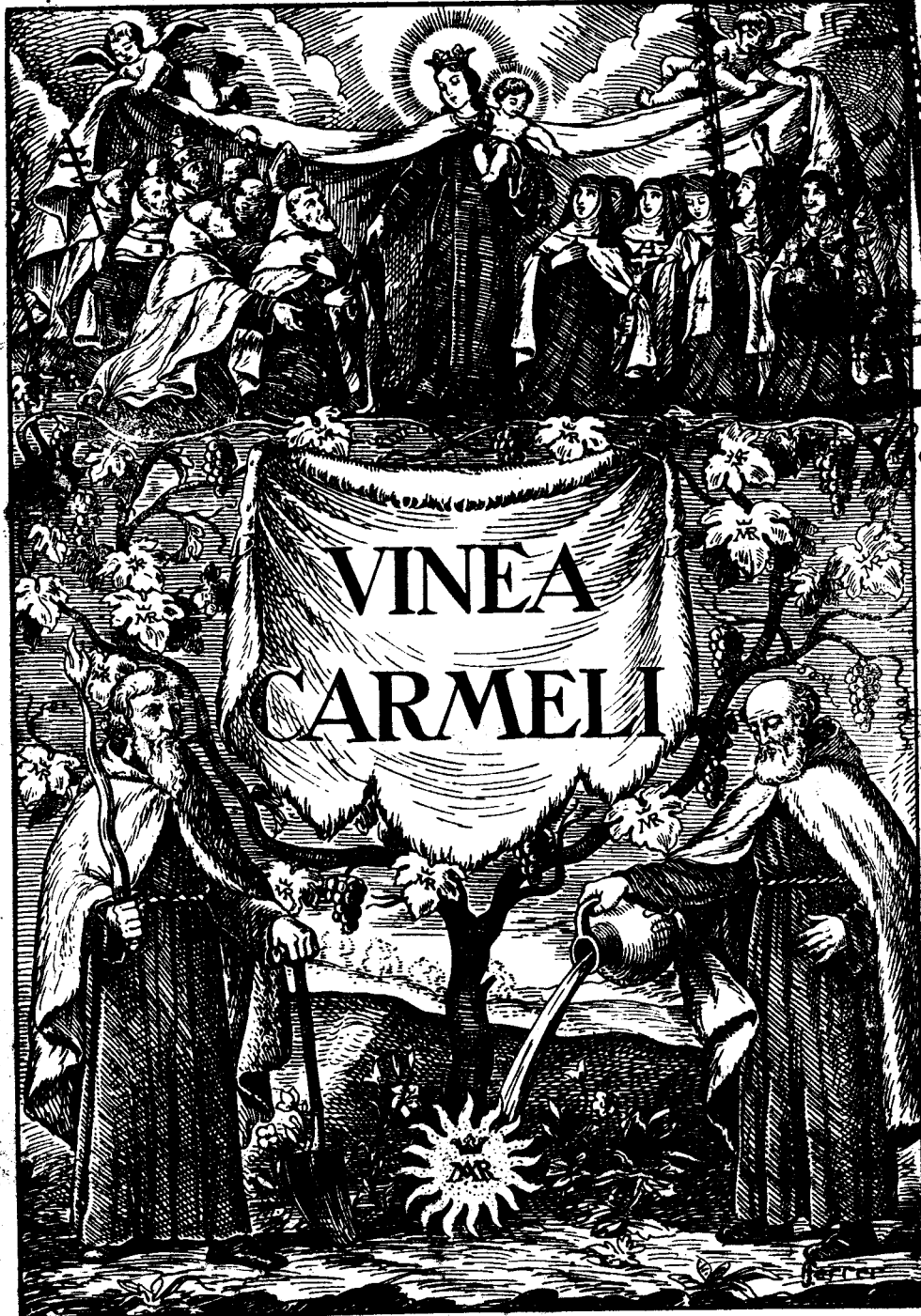

BIBLIOTECA

no 4

May June 1935

VINEA CARMELI

PORTANTVEU
DE LES JOVENTUTS ESCOLARS CARMELITANES
DEL COMISSARIAT DE CATALUNYA

ANY I

MAIG I JUNY 1935

NUM. 9

Donatiu del Dr. Dachs

LA MEVA OFRENA

*Ja som al maig florit:
Arreu les flors novelles
desclouen llurs poncelles
de viure amb el neguit.*

*Del meu jardí he collit
un pom de les més belles;
per a la Reina d'elles
quin ram més exquisit !*

*Però ai ! tot just collides
les flors, ja són marcides,
sens flaire, sense olor.*

*Doncs, què us ofreno ara
que us plagui?...ha el cor, Mare!
no es passa aquesta flor.*

Nº 17929.

ISMAEL

MARIA I LA HUMANITAT

Continuant la sèrie d'articles que ens proposàrem fer del naixement d'aquesta nostra estimada revisteta «*Vinea Carmeli*» referents a matèries mariològiques, parlarem ara del més dolç del que més es sent ressonar en la boca dels fidels; això és: Maria mare nostra, mare de tots els homes; dels fidels perquè l'estimen, i dels infidels per a que l'estimin.

Déu castigant a Adan per la trascendental desobediència comesa, allunyant-los de la terra de les delícies, li prometia un Redemptor; que ensems que Redemptor li seria Pare, *per quem omnia facta sunt*. Puig l'home abandonat d'aquell moment de Déu, i sense altre recurs que la seva mateixa feblesa i misèria, s'hagés perdut per tota una eternitat sens remei i sense esperança de tornar altra vegada al paradís terrenal deliciós i encara menys al paradís celestial i fruiciós, on solament hi habitaven la Trinitat Sma. i els àngels victoriosos.

L'home ja té Pare, però no ho té tot; li falta quelcom no accidental, la mare; nom deliciós, nom estimat per tota criatura racional, i adhuc podríem dir també irracional. Maria és mare de Déu i també mare nostra, «*Mater Dei est mater mea*» deia St. Estanislao de Koska; i així com St. Joan (cap. III v. 16) diu «*Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret,*» etc. així també podem dir nosaltres amb el Card. Lèpicier: «*Sic Christus dilexit homines, ut propriam Matrem ultro tradidit, ad hoc ut Mater nostra efficeretur.*» Des del més alt de la creu fórcm donats a Maria per el seu estimadíssim Fill Jesús, a fi que no falti cap complement, a la nostra vida sobrenatural i fos més dolça, o millor dit, no fos tan amarga l'estada encara que curta de l'home sobre aquesta miserable terra.

Però no ens ve d'aquí la nostra filiació sinò que des del moment en que brollaren de la dolça Verge, les paraules sospirades per tota la humanitat: *Ecce ancilla Domini fiat mihi secundum verbum*

uum „ (L.1—38); Maria és mare de Déu i també nostra; des d'aquel moment sí que podem esclatar en joiosos cants predicant: *tu gloria Jerusalem, tu letitia Isracl tu honorificentia populi nostri etc*

En primer terme, Maria Verge siguent Mare de Déu és també mare nostra, per que engendrant Jesucrist que era Déu i home ens engendrà a nosaltres, podem dir, en l'ordre sobrenatural; per que donant la vida natural al que és la vida de nostres vides, segons allò de S. Joan (XIV—6) „*ego sum via, veritas et vita* „ ens dona també a nosaltres la vida sobrenatural, que tenim, perquè el seu veritable Fill ens la dóna: i així Maria ensems que és Mare de Déu és mare nostra; *Mater Dei est Mater mea*.

També sabem pel tractat teològic d'eucaristia, que nosaltres per mitjà d'aquest sagrament componem un sol cos amb Jesús, que és el cap, com hem dit, d'aquest cos místic; per el que no podria engendrar el cap sense donar la vida als membres que formen una mateixa cosa conjuntament amb el cap, per això diu St. Bernardí de Sena: “que per aquest consentiment (en l'encarnació del Verb), Maria procurà i desitjà amb tota l'ànima la salut de tots els elegits... portant-los a tots en les seves puríssimes entranyes com una mare porta als seus fills“. I així com els homes son germans de Crist, perquè Crist és home, així també nosaltres els homes som fills de Maria Verge, perquè Ella consentí que en les seves puríssimes entranyes s'operés el gran misteri que tantes alegries i benediccions havia de portar a la humanitat, i per el que totes les generacions li dirien la benaurada.

Com hem dit, la nostra filiació no ens ve de les paraules dirigides per Jesús des de la creu a Maria i a Joan, sinó que som els seus fills, des d'aquells benditíssim “*fiat*“ dirigit per la Verge Mare al seu emissari S. Gabriel. Amb tot, podem dir, que la consumació i complement d'aquesta filiació, ens ve d'una de les últimes paraules pronunciades per Jesús des de la creu. Perquè així com Déu Senyor nostre decretà que la nostra redempció fos consumada en la creu al cim del Gòlgota per a que s'acompleixin les paraules del Profeta Rei “*copiosa aput eum redemptio*“ (*Salm. CXXX-7*), així també que la nostra adopció, la nostra filiació fós acomplida després que el Diví moribunt pronunciés „ *consumatum est* „.

Sí, ja tenim Mare; la nostra Mare és també la de Déu, la Verge Maria, concebuda sens màcula de pecat original. Gran és la glòria nostra! puig tenim una Mare en l'orde sobrenatural, que ens estima més que la mateixa mare que Déu providentíssim ens ha donat en l'orde natural; d'on ens ve la obligació de tenir una confiança com la que té un veritable fill en la seva Mare, i això suposa un amor no comparable a cap altre amor, a aquesta que per tans de títols li devem el nostre més coral agraïment i regreïament.

FRA EUFROSI M.ª RAGA

Sant Angel, màrtir

El seu naixement fou anunciat per la Verge Santíssima, després que els seus pares havien renunciat al judaisme.

Cap a la meitat del mes d'abril de l'any 1186 neixeren a Jerusalem dos fills bassons els qual els hi posaren per nom Angel i Joan, a l'edat de quatre anys quedaren orfes de pares, cuidant d'ells el Patriarca de Jerusalem qui acomplí perfectament amb ells l'ofici de protector.

A l'edat de divuit anys manifestaren els dos el propòsit d'entrar a l'Orde dels Carmelites i el Patriarca va acceptar-ho ajudant los a realitzar tan sant pensament.

El 8 de 1204 vestiren els dos germans el sant hàbit. Passat l'any del noviciat passaren al monestir del Mont Carmel per observar la nova regla de Sant Albert.

A l'any 1213 el Patriarca de Jerusalem conferí les ordes sagrats a Sant Angel i el seu germà. De retorn al Mont Carmel va curar miraculosament a molts malats, però fugint dels aplaudiments, es retirà al desert, on fou alimentat pels Angels, i on al cinquè any, se li aparagué Jesucrist diguen-li: «ves a avangelitzar a tot arreu i donaràs la sang i la vida per la conversió dels pecadors.

Va seguir predicant i fent moltes conversions. Acabat de fer un sermó a l'església de Sant Joan de Letran de Roma, abraçà a Sant Domènec de Guzman i a Sant Francesc d'Asís sense conèixer-los; va vaticinar a Sant Francesc l'impressió de les llagues, i ell li anuncià el martiri.

Predicant a l'església de Sant Felip i Sant Jaume de la ciutat de Leocata, Sicília el 5 de maig de 1220, i després d'haver celebrat el sacrifici de la missa, el comte Berengari li donà cinc punyalades mortals. Quan sentí a venir la mort, mirant el crucifix va començar el salm: «In te Domine speravi», i espirant no li faltaren forces encara per dir: En les teves mans Senyor, encomano el meu esperit

Després es veié una resplandor que cobria el seu cos i que la seva ànima va sortir en figura d'una blanca coloma que anà de dret al cel. El cos del Sant va estar vuit dies sense sepultar obrant molts miracles; fent-se després de sepultat, pels molts prodigis, gloriosa la seva sepultura.

MIQUEL BASSAGANYES,
Alum. Marià

LA SET DE JESÚS

*Assegut arran del pou
el bon Jesús sedejava;
abrusat era de set
sens heure amb què treure l'aigua.
Però arriba de Siquem
ara una Semaritana,
el càntir al cim del cap,
prou voldrà ella pouar-ne,
—Dóna'm, Jesús li diu,
dóna'm una mica d'aigua,
que estic tot assedegat.—
I ella fa tota extranyada:
—Dons com és que essent Jueu
tu veure a mi em demanaves?
—Prou, respon el bon Jesús,
sisabies amb qui parles
en demanaries tu*

*I ella diu:—No porteu ànfora
com, doncs, me la poareu?
que el pou té molta fondària...*

* * *

*Sempre, sempre arran del pou
de veure Jesús demana,
en demana assedegat
a tot vianant que passa,
i de tots rep un refús,
tots reparen en obstacles.
Isi aigua, Jesús, promet
que la set per sempre apaga
li diuen que és fondo el pou
i no porta amb que pouar-la.
Bon Jesús, tan bona que és
aquesta aigua, i menysprecada!
ella sou Vos mateix
i vostre set no és altra
que d'entrar dins nostre pit
i saciar la nostra ànima.
I doncs com humans ingrats
no veniu a veure encara
de l'aigua que el Fill de Déu
sedeja dà en abundància?...
Mireu nostre Salvador
quan veu que ningú en demana:
d'aquell lloc alçant-se trist
s'ha enfilat a dalt d'un arbre,
i oberts els braços allí,
mans i peus fets una llaga
i el seu pit fet una font
oberta per una llança,
crida a la humanitat
que es sacii d'aquella aigua...
i amb ve feixuga: tunc set
encara diu als que passen.*

Fra Pau M.ª CASADEVALL

L'Orde Del Carme a Catalunya

FORMACIÓ DE LA PROVÍNCIA CATALANA

Després de veure, en l'article anterior, com vingueren els Carmelites a Espanya, seguint l'opinió tradicional, ens cal ara estudiar com s'afectuà la divisió de la Província Catalana del rest de la Península.

A aquest fi notem de bell antuvi que l'entrada dels Carmelites a Espanya fou, diguérem, l'any 1206, al bell començament del segle XIIIé. ara bé, al finir aquest mateix segle ja eren deu els convents nostres a la península, ço es: Perelada, Osca, Sangüessa, Lleida, València, Saragossa, Requena, Barcelona, Girona Toledo. Durant el següent segle, o sia el XIVé, es portaren a cap vuit fundacions més, que foren: Manresa, S.Pau de Moraleja, Mallorca, Valls, Camprodon, Tàrraga, Calatayut i Avila; les quals fundacions unides a les del segle anterior formaven una província de divuit convents. Aquesta gran província apareix en les actes dels Capítols Generals amb els noms de província d'Aragó, província d'Espanya indistintament no n'albiro el per què. El cas és que aquests divuit convents que posseïa pertanyen a les següents regions: a Andalusia encara no n'hi havia cap; a Aragó, 4; a Castella, 4; València, 1, i a Catalunya, 9; total 18. Aquest fet de tenir Catalunya sola la meitat dels convents que constituïen la província d'Espanya li valgué l'ésser la primera regió d'Espanya que es constituí en província independent. No obstant aixó la separació de la província catalana del rest d'Espanya es feu, si així es pot dir, de mica en mica: car obeí als fets polítics d'aleshores, i per això en estudiar aquesta qüestió, és precís barrejar-la amb l'història de Catalunya d'aquells temps, i estudiar abdues conjuntament.

Doncs bé. En morir Jaume el Conqueridor, a València el 26 de 1276, repartí les seves possessions entre els seus dos fills en Pere i en Jaume. Al primer li va donar Catalunya, Aragó i València

i a l'altre Mallorca, Roselló, Cerdanya i el comtat de Montpeller.

Més tart, a l'any 1320 es fundà el convent del Carme de Mallorca, com aquesta ciutat era la Metròpoli dels dominis d'en Jaume II, Rei de Mallorca, d'aquí també que aquest convent vingué a ésser com el cap dels altres convents plantats dins el territori del susdit Rei, els quals convents formaven la província d'Aquitània. Aquesta província d'Aquitània, al Capítol General de l'any 1336 celebrat a Bruixel·les fou dividida en dues vicaries, la vicaria de Tolosa i la vicaria de Perpinyà Mallorca; ambdues, per això, subjectes a la província de Narbona.

Vuit anys després d'aixó, o sia, el 1352, el capítol General celebrat a Lió volgué erigir la vicaria de Perpinya i Mallorca a província independent, però com fos que aquesta vicaria, no tenia altres convents, que els dos del seu nom, Perpinyà i Mallorca, a fi de poder alçar-la a la categoria de província, el mateix Capítol General determinà que els convents de Perelada i Girona, que pertanyien a la província d'Espanya, conjuntament amb el de Perpinyà i el de Mallorca formessin una província independent, però amb condició, que quan dins el territori d'en Jaume II, Rei de Mallorca, es fundessin nous convents, aquets dos el de Perelada i el de Girona, tornessin a pertànyer a la província d'Espanya, com abans.

Heus ací, com amb la creació de la província de Mallorca, tenim ja mitja província catalana, o sia, com suara dèiem, que la província catalana, es formà de mica en mica. Fins aquí sols tenim la primera mica; com vingué la segona mica? També, com la primera els fets polítics la portaren.

Succeí, després de tot això, que en Pere II, el Gran, Rei de Catalunya, València i Aragó, obligà al seu germà en Jaume II, de Mallorca, a declarar-se-li vasall, i apropiant-se els seus terrenys, tornaren estar, sota una mateixa corona, totes les regions que, al morir, havia fraccionat el Conqueridor; que foren: Catalunya, València, Aragó, Mallorca, Roselló, Cerdanya, i el comtat de Montpeller.

De resultes d'això el Capítol General celebrat a Perpinyà de l'any 1354, manà que la província de Mallorca, integrada pels convents de Perpinyà, Mallorca, Perelada i Girona... unint-se a tots es convents de Catalunya, formessin una sola província, i com la

majoria dels convents es trobaven dins Catalunya, aquesta província en comptes de dir-se de Mallorca, es digués de Catalunya.—“*Ordinamus, diuen les actes de Capítol General, quot coventus Barchinonae, Perpini, Majoricarum, Petrelatrae, Gerundae, Campirotundi Minorissae, Illerdae, Vallum, unam provitiam faciant quae de caetero Cathalonia apelletur.*” «V. Anal. v. I, pag. 454.»

Fa notar aquí el Rm. P. Magennis, al tractar de la província catalana, a *Analecta*, que, malgrat l'explicit manament del Capítol General, de que aquesta província es digui, de Catalunya, a les actes dels primers capítols provincials, es llegeix sempre: “*Provincia Cathaloniae et Majoricarum.*” «*Anal. l. c.*».

Tenim ja, amb això, la partida de naixement, i fé de baptisme de la nostra benamada província.

FRA BARTOMEU M.ª BASSOLS

BANC ESPIRITUAL

<i>Capital</i>	<i>que</i>	<i>Tenia</i>	<i>Ingressat</i>	<i>Total</i>
Misses		2,486	1,392	3,878
Comunions		1,753	1,150	2,903
Comunions Espirituals		13,230	8,682	21,912
Visites al Santíssim		2,918	3,534	6,452
Rosaris		2,038	1,840	3,878
Motificacions		12,474	20,637	8,163
Quarts de lectura espiritual		3,442	2,480	5,922
Altres obres bones		43,316	9,547	52,868

PLANA MISSIONAL

Aymorés, la ciutat que per la seva situació topogràfica, ocupa un lloc distingit entre les més prometedores ciutats de Minas Geraes, s'en orgulleix avui de la seva nova església Parroquial.

Ja de temps que la trovava de menys una església que estigués al nivell de la seva població i de la catolicitat dels seus habitants, que vingués en substitució de la que tenien, petita i misera, feta de fang i palla. Però Ntra. Mare Sma. del Carme volia ésser la Patrona d'aquesta creixent ciutat brasilenya, i els seus Fills, els Carmelites havien d'ésser els seus inauguradors.

Fa, encara no, dos anys, que nosaltres arribats a aquestes riberes del sud-amèrica, empeníem la direcció pastoral d'aquesta ciutat, quan ja veíem satisfetes les cobejances dels seus habitants. St. Josep, especial protector del nostre Ordre, veié en el seu dia la inauguració de la nova Església.

Acceptant gustós a la nostra invitació, presidí les festes, donant major relleu, el nostre virtuosíssim i digne Bisbe diocesà, Exm. i Rm. Sr. D. Josep Maria Pereira Lara.

La seva entrada en la ciutat revestí caràcters d'aconteixament; sortiren a esperar-lo les autoritats municipals; hi havia de veure's l'entusiasme d'aquella gent a la vista del seu benvolgut Pastor.

La imatge de Ntra. Sm. Mare Patrona de la ciutat, obra d'un artista Italià, portada de Rio Janeiro, la qual medeix 2'50 m. i 500 kilos de pes fou beneïda el dia 17 en la Parroquial provisòria i portada en processó a la nova Parroquial. L'entusiasme en l'acte difícil d'ésser colocada l'imatge de la Ver-na en el seu nínxol respectiu fou indescriptible; la gentada immensa esclatà en veure-la al seu lloc, en prolongats aplaudiments i entusiàstics visques. Vàrem tenir el consol de veure ja en l'acte de la benedicció i processó de la imatge que sense cap dubte és una obra d'art, la conversió de diversos protestants.

A les 8 en punt del 19 festivitat de St. Josep l'Exm. i Rvm. Seyor Bisbe començava la cerimònia solemne de la benedicció, amb conformitat amb el ritual i acte seguit amb tota la pompa litúrgica, es celebrà la Santa Missa, segons el nostre ritus carmelità, oficiant el Molt R. P. Alfons M.ª Coldecarrera, fent de Diaca i Sotsdiaca el P. Avertà M.ª Graboleda i el P. Jaume M.ª Llagostera respectivament.

El dia 20 fou per els infants, els que, preparats ja d'avans, uns feren la primera comunió, i altres la renovació, a les 7 fou la missa, celebrada per l'Excm. i Revm. Sr. Bisbe. A les 6 de la tarde, feren en la nova església la renovació de les promeses del baptisme i la consagració al Sgd. cor de Jesús. Era tarmateix una escena tendra veure l'Exm. i Rvm. Sr. Bisbe voltat d'aquells infants, semblava talment el bon Jesús, quan encara era so-re aquesta terra.

NOTICIARI

SETMANA SANTA: Amb extraordinària solennitat s'han celebrat els cultes de la setmana santa d'aquest any sense mancar-hi el cant dels Matines del dijous, divendres i dissapte ni la tradicional processó de l'enterrament. El dijous, com no es feia la processó que havia de recórrer els carrers de la ciutat, la Confraria de la Puríssima Sang homenatjà a Jesús Sacramentat amb una funció Eucarística, amb Trisagi i sermó.

Durant aquestes festes de Pasqua i Setmana Santa hem tingut amb nosaltres als nostres germans Fra Enric M^a. Pujolràs i Fra Estanislao M^a. Massegur, que escapats de la caserna llur, han retornat, encara que per pocs dies relativament, (del 15 al 28 d'abril) colom anyoradiços, al seu colomar freturat.

PASQUA:— Com tots els anys, es feu encara que per l'interior de l'església, la processó dels «Moliners» amb el cant de l'Allelunya, amb el que l'Àngel amb l'argentina saludava a la Regina dels cels, dient-li: Alegreu-vos que ressucitat el vostre Fill, ja han pasats els dies paorosos.

MAIG. En arribar el mes de maig, altre cop s'ha embaumat el temple del perfum de flors que engalanan l'altar als peus de la sa Regina. Tots els dies

pel matí a dos quarts de set, com és costum en aquesta Església, es feu la funció amb el cant de les «Ave-maries», i «Flos», les quals foren molt variades.

EXECICIS ESPIRITUALS:—Els ferent en aquesta Església els nostres terciaris sota la direcció del R.P. Lluís Ribera, claretià, director de la «Festa Santificada» el qual per la seva manera popular i per la claretat de conceptes agradà molt, i en tots els actes es veieren molt concorreguts, augmentant cada dia la gent de tal manera que l'últim dia, diumenge 26 de Maig l'Església resultava petita.

«LA NUBECILLA DEL CARMELLO», Hem rebut el 23é número de la «Nubecilla», segon de la seva reaparició, corresponent al març i abril, i no podem menys d'admirar la grandiositat d'aquest nuvol que extenen-se d'orient a occident amb ses aigües abundants ve a fecondar la terra.

No som qui per a judicar del valor literari dels seus articles, nosaltres però que hem conviscut, amb els nostres germans de l'Arago—Valentina, no desconeixem en ells l'art de manejar ploma. La part del noticiari a més d'ésser una ameitat que fa agradable la seva lectura, resulta portant-veu de la vida i moviment, de la germana província; l'estampa és ideal.

Trencaclosques

Solucions al número 8

A l'endevinalla: *Gra*. Al acròstic:

o l o t
l i r a
o r a t
t a t à

Al logogrif: *Segòvia*

Solucionaren:

Endevinalla: *P. A. M.ª Dorca*;
Acròstic i logogrif *Fra E M.ª Masegur*.

XARADA

PRIMA nota musical,
la DOS pronom personal;
i si hom abdòs agermana
té una ciutat catalana.

TRIANGLE

..	historiador
..		pintor
. ..		adverbi
..		títol

CADIRA NUMERICA

o
o
o
o
o o o o o
o o o
o o o o o
o o o

Llegeixi's:

En les línies verticals: 1 Santa Carmelita. 2. antítlop. En les línies orizontals: 1. Historiador del temps dels Sts. Pares. 2. Illa d'Espanya.

DELACEDETÉ